

wägga raskeks, ja temma pallus Jummalat, et Ta piddi ta eest seisma, ja tedda aitma, omma mehhega läbbi sawad; ja pango Jummal temma peäle, mis tahhes; temma lubbas keik tannoga wasto wotta Ta käest, ja hea melega kanda, ja olgo ka waesus ja kibbe hädda. Alega möda oili mees kül nattoke pehment ta wasto, agga ep olnud sest asja. Süis äppardas Jummal nende wilja ärra, ja neile tulli kitsas kätte. Mehhel olli se wägga raske. Agga naene jäi rahhule. Uhhel päwal ütles temma mehhe wasto: Se kiusatus on Jummalast. Nüüd, et meil hädda ja nappus kä, ja et ep olle paljo teggemist, on mul hargipawal aega kül, õmbleda, woin süis pühhapäwa keelmata nüüd piddada. Mees nüüd hakkas mõtlema, ja omma õnnistust noudma. Ja Jummal õnnistamine tulli neile jälle, ja Lemma andis neile ta, keikist kül.

Oh kui mõnnus asfi woiks abbiello kül olla, hinged Jesussega ühhendada, kedda Jummal ühte pannud. Agga paljo need kül on, kes sawad kaebada, et abbiello neile hukatusse teeks on sanud, ja aina nende ennese süüst. Oh, peaksid õmmeti keik abbiello rahwas mõtlema, et Jummal neid ühte on pannud, et nemmad teine teisega taewa teed peawad kaima; et teine ei keelgo teist. Sest hirmus asfi saab se ollema, kui abbiello rahwas, Jummalala kohto ees, wahhest teine teisest lahutakse, ja üks saab taewa, agga teine jälle pörgo sadetud. Agga se, kedda Jesus on ärratand, olgo mees ehk naene; temma wõtko sepärrast sedda head teed julgeste káia, ja jägo kül teine taast mahha. Küllab Jõsand isse nou kül leiab, tedda keige eest warjule hoida, mis tedda woib keelda, kui ta Lemma armastusse süsse agga jääb.